

jinakost

26

11-22/5/23

*Divadelní
Flora*

DF

OLOMOUČ

26. Divadelní Flora

Od 11. do 22. května proběhl v Olomouci šestadvacátý ročník jednoho z nejvýznamnějších českých festivalů. Jeho multižánrový mezinárodní program formovalo motto JINAKOST.

26. Divadelní Flora nechala zaznít hlas těch, pro něž jsou rozličné podoby různorodosti – etnické, genderové nebo fyzické – zdrojem inspirace, nikoli fobie; kreativních lidí, kteří ignorují přežití konvence a demaskují společenská i divadelní kliše.

Umělců a umělkyní reflektujících pestrost variant lidského bytí a zpochybňujících předsudečná vnímání sociálních fenoménů i estetických forem. Osobností, jež svobodně překračují „inscenační mantinely“ – směrem k objevení vlastní, autentické „jinakosti“.

Přehlídka tentokrát poskytla podstatný prostor především tvůrkyním, protože ženy jsou (nejen) v uměleckém prostředí stále podhodnocovány.

Pořadatelé prezentovali tvorbu inspirativních divadelnic evropského formátu – Adrienn Hód, Boglárky Börcsök, Doris Uhlich, Teresy Vittucci, Susanne Kennedy nebo Simone Dede Ayivi – a jejich českých a slovenských kolegů a kolegyně. Poukázali na aktuální divadelní trendy a uvedli devět zahraničních počínů.

Tematicky vymezená dramaturgie nabídla na šest desítek akcí – činoherní, operní i taneční inscenace, performance či divadelní instalace – včetně dvou premiér. Součástí 26DF byly rovněž koncerty, besedy, workshopy, semináře a další edukativní aktivity česko-slovenské studentské platformy FloraLab.

O všechna představení hlavního festivalového programu byl mimořádný divácký zájem. S pozvanými hosty z České republiky, Německa, Švýcarska, Rakouska, Maďarska a Slovenska se na desítky scén potkalo téměř šest a půl tisíce návštěvníků.

Tato publikace nechce být „vyčerpávajícím reportem“, ale obrazovým ohlédnutím za atmosférou a zásadními momenty dvanácti nezapomenutelných dnů, plných podnětných setkání a umělecky i lidsky silných impulsů. A také pozvánkou na 27. Divadelní Floru, kterou na jaře 2024 zastřeší ročníkový leitmotiv Volnost.

Flora Theatre Festival, z. s.

Žánrově bohatý dvanáctidenní program DF orámovaly dva čerstvé jevištní přepisy silných literárních předloh. Oba reflektovaly příběhy vztažené k nejpálčivější události současnosti – válce na Ukrajině. Pod oběma jsou podepsáni etablovaní režiséři, oba ožily v interpretaci špičkových herců a hereček.

Moskoviáda režiséra Dušana Pařízka je strhující adaptací bolestně prorockého románu ukrajinského spisovatele Jurije Andruchovyče. Fantasmagorické putování metropolí hroutící se východní říše, vykreslující panoptikální obraz Moskvy první poloviny 90. let 20. století, se v prostorách Divadla X10 premiérově odehrálo na konci ložského roku. Koprodukce přední české scény s Deutsches Schauspielhaus Hamburg Floru 11. května odstartovala.

O exkluzivní festivalový epilog se v rámci svého prvního olomouckého hostování postaral 22. května Thalía Theater Hamburg. Inscenace s čechovovským názvem *Na člověku musí být vše krásné* přenesla na jeviště Moravského divadla děj literárními cenami ověřeného románu Sashi Marianny Salzmanna. Osudy mladé novinářky Edi a její ukrajinské rodiny „na pozadí velkých dějin“ citlivě reprodukuje, ve spolupráci se špičkovým německým souborem, režisér Hakan Savaş Mican.

Vyprodané hlediště největší festivalové scény, olomouckého Moravského divadla, nadšeně aplauduje jednomu z nejrenomovanějších evropských ansámbků – hercům hamburského Thalía Theateru.

Fokusem na rusko-ukrajinské vztahy od konce osmdesátých let do současnosti i využitím rozměrného projekčního plátna a jistou režijní strohostí inscenace *Na člověku musí být vše krásné* připomněla Pařížkovu *Moskoviádu* z pražského Divadla X10, jež Divadelní Floru zahájila. Opět se tak potvrdilo, že dramaturgie festivalu nenechává nic náhodě a je skrz naskrz promyšlená.

Petra Zachatá, Divadelní noviny

Flora je podle mého názoru nejlepší český festival. Jsem rád, že jsem se sem mohl vrátit.

Dušan D. Pařízek

Na Divadelní Floru už jezdím nějaký ten pátek a nepamatuji si, že by měla takhle silné zahájení.

Jan H. Vítvar, Respekt

Prvním zahraničním titulem 26DF byl experiment ikony maďarského tance, mnohonásobné tamní Choreografky roku Adrienn Hód, a famózních slovenských tanečnic Soni Ferienčíkové a Martiny Hajdyly *Soft Spot*, který druhé z nich vynesl krátce před začátkem festivalu ocenění Tanečnice roku.

Třikrát opanoval největší výstavní sál olomouckého Muzea umění (tzv. Trojlodí) site-specific projekt tanečnice Boglárky Börcsök a filmaře Andrease Bolma *Figuring Age*. Emočně působivé dílo – zpřítomňující životní peripetie a tvorbu tří zapomenutých představitelk maďarské taneční moderny – od své vídeňské premiéry v srpnu 2022 ozdobilo program významných světových přehlídek i obálku brožury prestižního Impulse Theater Festivalu, kam Boglárka s Andreasem vyrazili nedlouho po svém několikadenním olomouckém turné.

„Zběsile očistný scénický obřad“ vykonal na festivalu soubor brněnského Divadla Husa na provázku. Enormní divácký zájem byl nejen o samotné *Vykouření*, ale i o besedu s herci a režisérem Jiřím Havelkou, kterou po představení moderoval vedoucí kulturní rubriky Respektu Jan H. Vítvar.

Spolu s uměleckou šéfkou olomouckého operního souboru Veronikou Loulovou režíroval Jiří Havelka také Mozartovu operu *Titus*, která měla v domovském Moravském divadle premiéru na konci Flory.

Apelativní *Tanec dervišů* uvedla premiérově další partnerská olomoucká scéna – Divadlo na cucky. Inscenace Barbary Herz se zabývá osudem vězněného adiktologa Dušana Dvořáka; autorka a režisérka současně petiční formou iniciuje revizi jeho kauzy.

Kmenová členka činohry pražského Národního divadla, olomoucká rodačka Veronika Lazorčáková, excelovala v premiérovém uvedení monodramatu Divadla na cucky *Tanec dervišů*.

Festivalová témata rasismu, homofobie a sociální nerovnosti exponovaly dvě české adaptace románů současné hvězdy evropské literatury Édouarda Louise, uvedené v olomouckém S-klubu.

S výbušnou inscenací *Kdo zabil mého otce* (nahore) hostoval na Floře umělecký gang *Depresivní děti touží po penězích*, *Dějiny násilí* odehrálo hned dvakrát Švandovo divadlo. Adaptace a režie se ujali na DF debutující tvůrci – Jakub Čermák a Tomáš Loužný.

Provokativní performance *Hate Me, Tender: Solo for Future Feminism* v Curychu působící Rakušanky Teresy Vittucci získala prestižní Schweizer Kulturpreis, jejíž porota na angažovaném díle ocenila „systematickou dekonstrukci politických témat“.

V produkci TV kanálu 3sat nedávno vznikl pozoruhodný dokument věnovaný čtyřem zásadním autorkám, které se zabývají autentickým obrazem těla v současném umění. //

Florentině Holzinger, jejíž práci dlouhodobě sledujeme, a Joanně Tischkau, před jejímž hostováním s Yo Bro jsme letos dali přednost dílům, jejichž přijetí je méně závislé na detailních znalostech reflektovaných reálií.

A taky Doris Uhlich a Terese Vittucci.

Máme obrovskou radost z toho, že Doris i Teresa letos do Olomouce dorazily.

A těší nás, že na festivalu o svých inspiračních zdrojích a principech besedovaly s diváky i divadelními kolegy.

Stejně jako nezaměnitelná představitelka německé nezávislé scény Simone Dede Ayivi, která na Floře strávila téměř týden a byla hostem semináře studentského FloraLabu. //

dramaturgyně Nationaltheater Mannheim
a programová kurátorka DF Dominika Šírká

DN

divadelní noviny

Kulturní čtrnáctideník
pro divadelníky a jejich diváky

12 ročník 32 – 13. června 2023 – 50 Kč
www.divadelni-noviny.cz

Slovo Alexandry Bolfové

Rozhovor s Davidem Možným

Píše Jiří Dědeček

Jaromír Typlt: Zmije

Divadelní Flora Olomouc

Opilí ve Slováckém divadle

**Armida v pražském
Národním divadle**

Divadelní svět Brno

**Levínský, Frič a Dianiška
v Klicperově divadle**

Jak vystavovat scénografii

Bystřické filmové jaro

Festival otrlého diváka

Rozhovor s Teresou Vittucci

Rozhovor se Simone Dede Ayivi

Festival Nová dráma

**Miroslav Kovářík:
Spadl jsem ze skály porostlé arnikou (IV)**

Na Divadelní Floře v Olomouci vystoupila 17. května 2023 rakouská performerka působící v Curychu Teresa Vittucci s provokativním feministickým autorským sólem Hate Me, Tender / str. 4 FOTO YUSHIKO KUSANO

TERESA VITTUCCI:

Z politických důvodů si říkám tanečnice

Na letošní Divadelní Floře uhranula publikum svou energií, vtipem a fascinující přítomností na scéně, již dokazuje, že jakékoli tělo může být tělem tanečnice. V sólu Hate Me, Tender odvážně a osvobozujícím způsobem nahlíží na postavu Panny Marie bez narativu a mýtů, které jí přisoudila církev a jsou s ní kulturně spjaty. Feministický pohled na svět je nedílnou součástí celé její tvorby.

BARBORA FORKOVIČOVÁ

Tématem 26. ročníku festivalu byla jinakost, kterou reflektujete i ve svých performancích. Co pro vás znamená?

Téma jinakosti je velmi komplexní. Poji se s ní i násilí a dotýká se vztahu moci. Když někomu řeknete, že je jiný, obvykle to znamená, že nepatří k vám – a jedna strana je tu vždy nadřazená. Já to znám kvůli velikosti mého těla ze sféry baletu, klasického tance a posléze i současného, ale zažila jsem to i v běžném životě. Jsem proto ráda, že jsem měla vzory, které mi ukázaly, že v jinakosti může být síla. Stejně tak mi pomohly pochopit, že „cool kids“, s nimiž se setkáváme v průběhu dospívání, v dospělosti nemusí být tak cool jako třeba trochu zvláštní „nerdi“, outsideři, kteří byli v dětství odstraňováni. Jsem vděčná, že dokážu jinakost vnímat jako něco, co mě posiluje, to však

zároveň neznamená, že v tom není každodenně přítomná bolest. Jistá část ze mě si stále přeje, abych se například vešla do oblečení ze Zary nebo H&M – a cítím, že život by tak pro mě byl lehčí. Samozřejmě je to iluze, ale má v sobě kousek smutné pravdy.

V performanci We bodies, kterou jste vytvořili s Michaellem Turinským a Claire Vivianne Sobottke, jste se skrze konfrontaci s metaforickým monstrem vypořádávali s vlastními těly a pohledem jiných lidí. Mají různé typy těl dostatečný prostor na jevišti?

Nemají. Obzvlášť ve sféře současného tance. Je tu však upřímná snaha institucí to změnit. Existují pravidla či návody, někdy mám ale pocit, že lidé nevědí, co je třeba změnit, a přistupují k tomu povrchně. Některé instituce to mohou využít jako „political washing“ – aby si navenek udělaly

dobré jméno. Obsadili jsme člověka s černou pletí, člověka, který se definuje jako znevýhodněný... a teď jsme v pohodě. Místo aby s tímto umělci spolupracovali dlouhodobě jako s jinými. Ráda bych viděla, že se tím někdo zabírá do hloubky a uvědomuje si, o čem ta změna je, jak důležitá je prezentace pro lidi, kteří jsou často označováni jako „jiní“. Pro mě byla skvělým vzorem Doris Uhlich (rovněž host letošní Flory – pozn. red.) – první člověk prezentující rozličné tvary těla, kterého jsem viděla na jevišti v produkci současného tance.

Jak ve svých dílech přistupujete k prezentaci různých typů těl vy?

Jednou z mých strategií je pracovat na jevišti se svým tělem se samozřejmostí, sebezpochopením, bez pochyb, jako by nebylo odlišné. Stejně tak konfrontuji publikum s nahotou, která byla v mých dílech dosud vždy přítomná.

Když si například kliknete na plus size oddělení na e-shopu a máte štěstí, zobrazí vám jen plus size modelky a časem si na ten obraz zvyknete. Když pak překliknete zpět, uvědomíte si, že se váš pohled změnil a ti lidé vám přijdou hrozně hubení. Něčeho takového se snažím dosáhnout i já – tím, že na jevišti nonsalantně ukážu své tělo, v jistém smyslu vzdělávám, cvičím pohled publika. Pracuji i s humorem, skrze něj dokážu k tématu proniknout mnohem hlouběji, protože jím mohu prolomit počáteční nevoli publika.

To platí i o inscenaci Hate Me, Tender, zabývající se postavou Panny Marie. Proč je důležité o těchto věcech mluvit v zemi se silnou katolickou tradicí, jako je Rakousko, odkud pocházíte?

Ac už dnes mnoho mladých lidí není s katolickou církví spojeno tak jako

jejich rodiče či prarodiče, je důležité ji reflektovat. Mladá generace možná nikdy nebyla nucena konfrontovat svou víru, ale bylo jim například vštěpováno, že dívky mají být panny, dokud se nevdají. Ta představa je ve společnosti stále přítomná, dogmata a pravidla se předávají z generace na generaci. A je důležité si uvědomit, že nás ovlivňuje. Mnoho lidí si myslí, že nevrátili v křesťanské víře, a tak se jich to netýká. V čem jsou ale katolíci mistři, je hanba a vina. Především ženy a ještě více queer osoby jich zakusily mnoho, třeba jen proto, že jejich sexuální chování je považováno za sodomistické. Především queer lidé si musí vyvinout vztah k temnotě a jinakosti ve velmi brzkém věku. Proto je třeba tyto věci konfrontovat. V poslední části trilogie (po inscenacích Hate Me, Tender a DOOM – pozn. red.) se budu věnovat Satanovi.

Hate Me, Tender není úplně taneční představení, tance je v něm málo. Mísí se se stand-upem, performancí... Jak ho definujete vy? Je vůbec důležité takovou performanci žánrově pojmenovat?

Ac už tolik netancuji, z politických důvodů si říkám tanečnice a choreografka – protože to je označení, které mi nebylo umožněno používat. Chci, aby i tělo, jaké mám já a možná se nehýbe tak, jak se běžné hýbou tanečnice, bylo prezentováno jako tělo tanečnice. Svá díla často pojmenovávám jako performance/představení současného tance. Záleží, s kým se bavím. Když má omezenou představu o tom, co je anebo by měl být tanec, řeknu, že je to tanec. Když o tom naopak uvažuji otevřeně, řeknu, že je to performance.

Překlad ze slovenštiny
Kateřina Kykalová

SIMONE DEDE AYIVI:

Blackface ponižuje bez ohledu na kontext

Autorka, aktivistka a jedna z nejvýraznějších osobností nezávislé scény v Německu přispěla do programu letošní Divadelní Flory s mottem Jinakost performativní instalací The Kids Are Alright, v níž reflektuje traumatické vyrůstání v Německu pro rasifikované osoby. Co si myslí o blackfacingu na jevišti? Jaké byly její divadelní začátky jako černé divadelnice v Německu? A má dnes ještě divadlo problém s rasismem?

DOMINIKA ŠIROKÁ

Po uvedení Vykoupení v rámci letošní Flory se rozpoutala debata o kontroverzním použití blackfacingu v inscenaci. Režisér Jiří Havelka se na diskusi po představení vyjádřil, že si na jeho (ne)správnost ve středoevropském kontextu dodnes nevytvoril jasný názor. Často v této souvislosti zaznívá argument, že vzhledem k naší totalitní minulosti a svobodě slova jsou „zákazy“ tohoto typu citlivé. Co na to říkáte?

Přesně tuto debatu vedeme opakovaně i v Německu. Je zajímavé, jak

rychle lidé začnou porovnávat požadavky marginalizovaných skupin s cenzurou. Velkým rozdílem je, že černí lidé v Německu (a umím si představit, že v Čechách je to stejné) nemají žádnou moc. Když požadujeme, abyste nás nediskriminovali, a upozorňujeme, že blackfacing je rasistický a nechceme ho na jevišti vidět, považují za problematické porovnávat to s cenzurou vládního politického režimu. Blackface se v různých krajích a různých kontextech používal různě – ani v Německu nemáme stejnou minulost jako v USA (kde se blackfacing používal v tzv. minstrel shows), ale ponížení černých lidí při jeho použití zůstává stejné.

V divadle jste začala profesionálně působit před deseti lety. Jaká atmosféra tehdy vládla vzhledem k otázce reprezentace?

Prací Shermin Langhof a „post-migrantského“ divadla v Ballhaus Naunynstraße (před přechodem do vedení Maxim Gorki Theater v roce 2013 – pozn. red.) se začalo mnohé měnit a potomci pracovních migrantek a migrantů mezitím začali publikovat knihu nebo dělat divadlo. Pojem „post-migrantského“ divadla se ale setkal i se silným odporem. Divadelní scéna vždy hledá nějakou senzaci a tento fenomén plnil titulky. Nálada mezi kolegy němi a kolegy ale byla spíš agresivní.

Mohla byste být konkrétnější?

Na jedné konferenci jsem si musela vyslechnout, že uvádět v divadle jen texty od autorek a autorů „of color“ je rovněž jistá forma rasismu. Že rozdělujeme divadelní scénu a všichni lidé od divadla jsou pro nás přý rasisti. Museli jsme svou práci těžce obhajovat.

Jak jste se v tomto prostředí cítila jako černoška?

Černí lidé do té doby zůstávali v divadle víceméně neviditelní – Shermin Langhof ve skutečnosti dělala německo-turecké divadlo. Režisér, který tehdy podporoval (a tady záměrně „negenderuji“), byli převážně německo-turečtí muži. Já jsem první žena a zároveň první černoška, která v Ballhaus Naunynstraße pracovala. Ani povědomí o tom, že existují profesionální černé herečky a herci, tehdy neexistovalo. Musela jsem je pro své projekty aktivně hledat, byť už byli mezi námi.

Jak se to za poslední dekádu změnilo?

Do Berlína přišlo mnoho umělkyní a umělců „of color“, protože se tam věci začaly dít do polyby. Vznikla kampaň proti blackfacingu, nové spolupráce a v každém hereckém ročníku jsou dnes minimálně dva lidé jiné než bílé barvy pleti. Ten proces nevznikl z ničeho nic, ale proto, že za něj lidé bojovali. Problémy však nejsou definitivně zažehnané, jen se přesunuly.

Co tím myslíte?

Před osmi lety mi mladá kolegyně a kolegové psali, že nebyli přijati na herectví, nedostávají nabídky a rasismus zažívají už při castinzích. Dnes jsou sice součástí divadelních souborů,

ale v maskérně poslouchají rasistické komentáře ke svým tvářím. Jsou obsazováni podle typu a nemohou hrát běžné texty, jen ty „migrantské“. Nebo poslouchají rasistické urážky z publika, aniž by jim divadlo bylo oporou. Od bodu, kdy všichni budou moct hrát všechno, jsme ještě daleko.

Rozhodla jste se pracovat především na nezávislé scéně. Bylo to pro vás i politické rozhodnutí?

Nedokážu dobře fungovat v hierarchických strukturách. Jako hospitantka a asistentka jsem se v kamenných divadlech necítila dobře. Dnes sice částečně opět pracuji v kontextu městských divadel, ale jejich problémy se nevyřešily, jen jsem si mezitím vybudovala určitý „standing“ a chováji se ke mně s respektem. Začátečnice to ale mají stále těžké. Když jsem začala inscenovat v divadle Ballhaus

Simone Dede Ayivi FOTO MAYRA WALLRAFF

Naunynstraße s profesionálními herečkami a herci, sama jsem se vyrovnávala se svou identitou a otázkami, kdo jsem, jak zažívám rasismus, co pro mě znamená být černá apod. Když jsem před sebou měla coby režisérka mladé herečky a here v podobné situaci, vedlo to k hádkám a slzám. Vybívala jsem u nich traumatické zážitky. Abych se ve své práci mohla věnovat těmto tématům, musela jsem se zkrátka sama postavit na jevišti. Nechci, aby to někdo jiný dělal za mě. V mých dokumentárních inscenacích mě tak publikum může pozorovat při mém hledání. Nezávislá scéna je formám tohoto typu divadla otevřenější, a protože pocházím z punku a DIY kultury, je to místo, kam patřím.

Překlad ze slovenštiny
Kateřina Kykalová

Momentka ze sóla Rakušanky Teresy Vittucci Hate Me, Tender na titulní stránce Divadelních novin, které spolu s reportáží z 26DF přinesly i rozhovory se dvěma zahraničními festivalovými hvězdami –

kromě Teresy také s její německou kolegyní Simone Dede Ayivi. Obě výrazné autorky a performerky se díky Floře poprvé prezentovaly v České republice.

Simone Dede Ayivi patří k nejrespektovanějším personám nezávislé německojazyčné divadelní scény. Na její instalaci *The Kids Are Alright*, jež vznikla v koprodukcí s HAU Hebbel am Ufer Berlin, pozvala Flora třikrát do speciálně adaptovaných prostor partnerského Muzea umění Olomouc. Sluchátky a empatií vyzbrojené publikum bylo dokumentárně autentickou formou konfrontováno se zkušenostmi i sny tří v Německu žijících přistěhovaleckých generací.

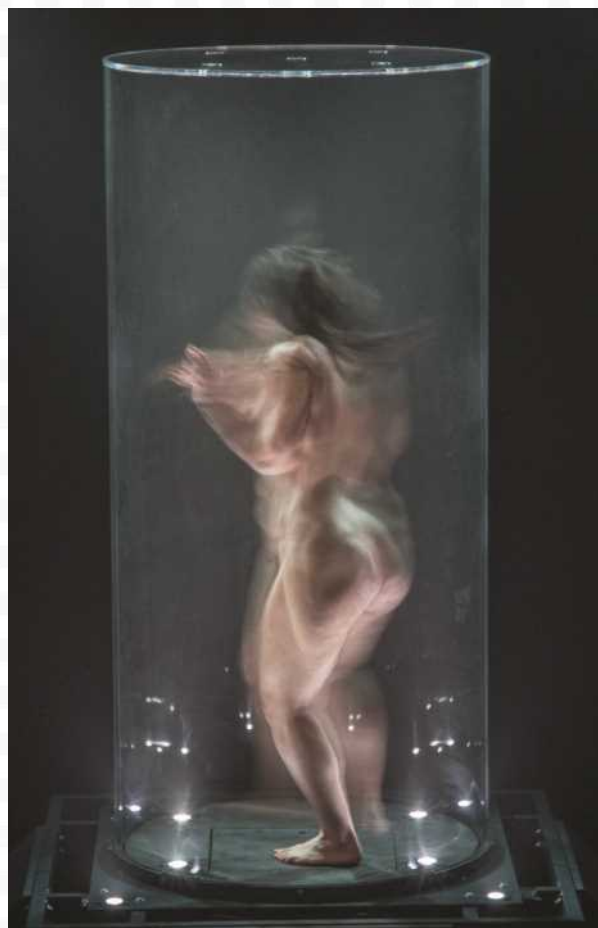
Festival vůbec poprvé v ČR představil také tvorbu Susanne Kennedy. Jedna z nejradiálnějších režisérek poslední dekády se rozhodla prozkoumat možnosti divadla virtuální reality a jednotlivé diváky zvala díky produkci *I AM VR* na výpravu do fantaskního světa i zákrut jejich vlastního nitra. Antičtí hrdinové se na cestě za poznáním fyzicky vydávali do delfské věštírny, návštěvníci Flory vyráželi po tři dny – v Arcidiecézním muzeu – za svým orákulem díky technologii virtuální reality...

Za organizací Divadelní Flory stojí silný tým dramaturgů, kteří velmi zkušeně staví program tak, aby spolu jednotlivá díla komunikovala, otevírala celospolečenské otázky a podněcovala dialogy. Je hezké sledovat, jak Flora roste z divadelního festivalu do společensko-kulturní události s velkým intelektuálním a společensky angažovaným přesahem.

Lucie Štádlerová, Taneční aktuality

Poprvé v Olomouci vystoupila také několikanásobná Tanečnice a Choreografka roku (měsíčník tanz), průkopnice tzv. nahého tance, „vizionářka těla“ a výjimečná tvář evropské taneční a performativní scény – Doris Uhlich. Její obrazově a zvukově podmanivá performance *Tank* děsivě i důvtipně tematizuje možnosti přežití člověka ve 21. století.

Dvěma autorskými výpověďmi (*Baletky a Invisible II.* / Barbora Kaufmannová) do programu 26DF naléhavě promluvila spisovatelka, režisérka, choreografka, tanečnice a performerka Miřenka Čechová. Nejen o „toxickém prostředí“ tanečních konzervatoří následně debatovala s redaktorkou týdeníku Respekt Silvií Lauder.

// Moderní taneční příběhy ženskou sílu a vytrvalost neskrývají, ale ukazují. //

Silvie Lauder, Respekt

Aktuální pohled uměleckého šéfa Slovenského komorného divadla Martin Lukáše Brutovského na klasické drama nabídl vizuálně originální inscenace *Iokasté*. Antiku se současností i mýtus s #MeToo propojilo martinské divadlo v koprodukcii s pražským Divadlem Komedie.

Herci Divadla v Dlouhé, režisér Jan Frič i dramaturgyně Kateřina Součková se festivalovou derniérou – úspěšně a bez sentimentu – rozloučili s meditativní jevištní básní *Už není třeba dělat vůbec nic*.

22

23

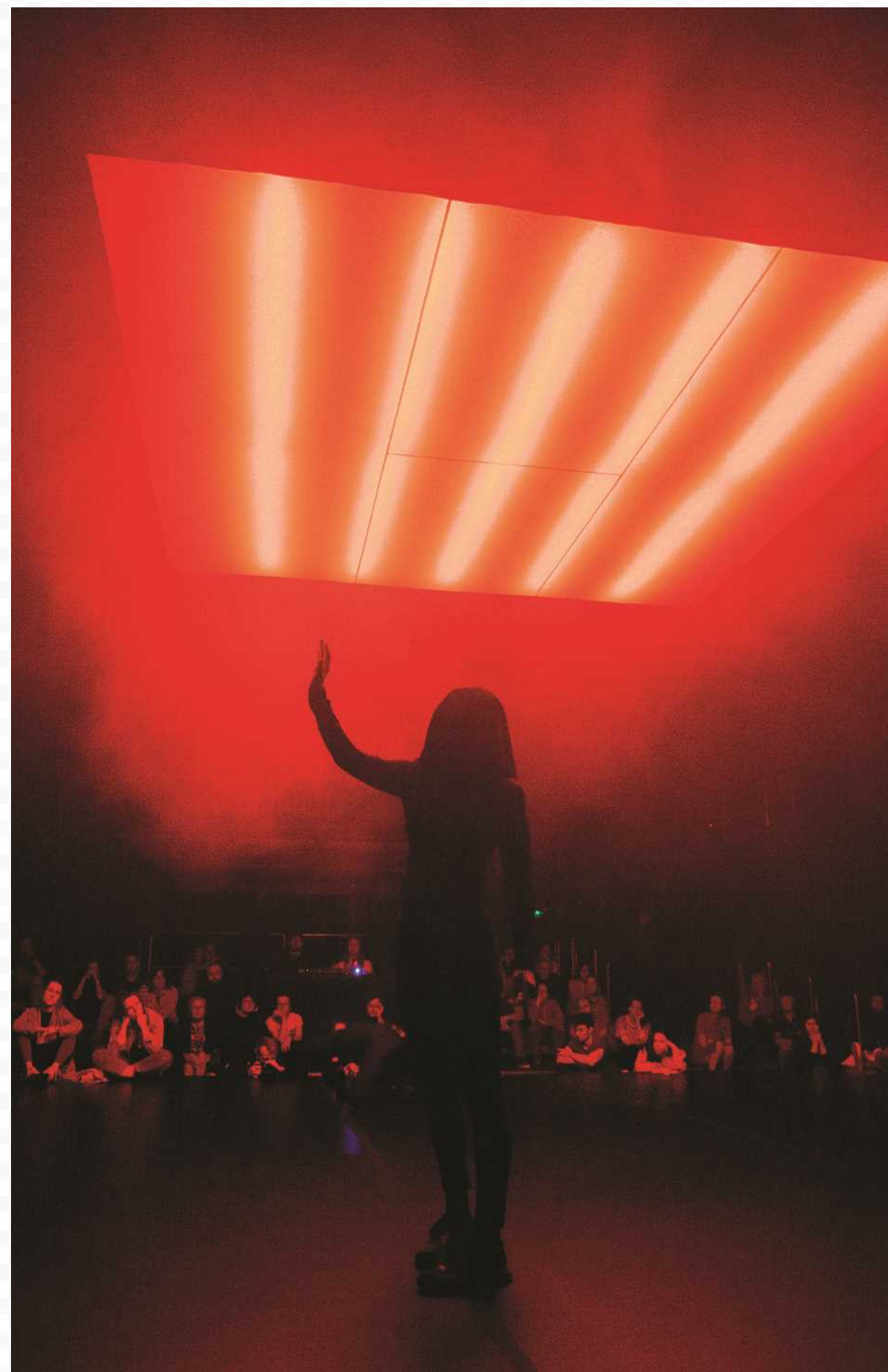
V interiéru barokního kostela Panny Marie Sněžné putovala K Madoně se rzí Johana Pocková...

...expresivní, animální choreografie Terezy Lenerové Existuje dojem bytí pohltila návštěvníky S-klubu...

...německá multiinstrumentalistka a zpěvačka Kid Be Kid si podmanila Jazz Tibet Club.

Slavnostní zakončení 26. Divadelní Flory – forbína Moravského divadla Olomouc, 22. května 2023:
Olomoucký primátor Miroslav Žbánek děkuje pořadatelům festivalu a jeho podporovatelům (zprava)
– velvyslanci SRN v Praze Andreasi Künnemu, pod jehož záštitou se 26DF konala,
Martinu Hořákovi z Česko-německého fondu budoucnosti
a hejtmanovi Olomouckého kraje Josefu Sucháňkovi.

texty: Petr Nerušil
fotografie: Lukáš Horký a Ondřej Hruška
grafika: Radim Měšíc | tisk: graficke-papiry.cz

Flora Theatre Festival, z.s.
Olomouc, září 2023

26. Divadelní Flora (11.–22. 5. 2023) proběhla za finanční podpory
 Ministerstva kultury ČR, Statutárního města Olomouce, Olomouckého kraje,
 Česko-německého fondu budoucnosti, Státního fondu kultury ČR,
 Velvyslanectví Spolkové republiky Německo v Praze,
 německého národního programu Nationales Performance Netz,
 Výboru pro kulturu a evropské záležitosti berlínského senátu,
 nadace Pro Helvetia, Rakouského centra UP,
 nadace DOTA / Dance On Tour Austria (projekt Tanzquartier Wien
 a rakouského Spolkového ministerstva pro evropské a mezinárodní záležitosti),
 Vodohospodářské společnosti Olomouc, a.s.,
 firmy ESB Engineering - System - Bau GmbH
 a dalších partnerů a donátorů.

Pořadatelem DF je Flora Theatre Festival, z.s.
 – v partnerské spolupráci s Moravským divadlem Olomouc,
 Muzeem umění Olomouc, Univerzitou Palackého a Divadlem na Cucký.

Generálním mediálním partnerem 26DF byla Česká televize,
 hlavním mediálním partnerem týdeník Respekt.

Divadelní Flora 2023 se konala pod záštitou
 velvyslance SRN v Praze Andrease Künneho.

za finanční podpory

MINISTERSTVO
KULTURY

Olomoucký kraj

Státní fond kultury ČR

DANCE
ON TOUR
Austria

Ein Projekt des Tanzquartier Wien
in Kooperation mit dem
Bundesministerium für europäische
und internationale Angelegenheiten

ÖSTERREICH
ZENTRUM OLOMOUC
RAKOUSKÉ CENTRUM
UNIVERZITY PALACKÉHO

swiss arts council
prohelvetia

Velvyslanectví
Spolkové republiky Německo
Praha

pn nationales
performance
netz

Die Beauftragte der Bundesregierung
für Kultur und Medien

VHS OLOMOUC

Univerzita Palackého
v Olomouci

v partnerské
spolupráci

muo | MUZEUM UMĚNÍ
OLOMOUC

DIVADLO
NA CUCKÝ

generální
mediální
partner

hlavní
mediální
partner

RESPEKT

pořadatel

s podporou

